

[Thisted Knudsen.]

den redegørelse, han gav om kommissionsdomstolens nedsettelse. Jeg er ikke helt enig med ham i de betragtninger, som han fremførte i denne sag, men det fremgik af redegørelsen og er iøvrigt fremgået af udtalelser, som ministeren har fremsat offentligt om denne sag dels til pressen, dels på et møde ved Viborg, at ministeren selv har den opfattelse, at der ikke er noget om snakken, altså at disse sigtelser hviler på et såre spinkelt grundlag, og det er netop her jeg mener, at ministeren har begået en fejl. Hvis ministeren havde den opfattelse, at der er noget om disse sigtelser, havde det selvfølgelig været hans embedspligt at foranledige dem undersøgt. Men vi står i dag i den situation, at landets justitsminister erklærer: jeg tror ikke på disse sigtelser, men ikke desto mindre foranlediges de undersøgt på en ganske særlig måde. De folk, der udspreder disse sigtelser, har jo dog fået deres sag behandlet ved tre instanser, og man kan gå ud fra, at f. eks. forsvaret for Jørgen Lorentzen har fremført, hvad der overhovedet kunne fremføres til Lorentzens fordel, og det gælder også for andre tiltalte i disse sager. Ikke desto mindre er der ikke kommet spor af nyt frem, ikke det, der ligner. Det kunne dog tyde på, at disse sigtelser benyttes som en sidste chance — bl. a. for Lorentzens vedkommende — for at opnå en benådning.

Jeg vil selvfølgelig også have disse sigtelser undersøgt. Det er ganske klart. Men jeg vil gerne understrege overfor ministeren, at det ikke er anderledes i Danmark i dag, end at man udmærket godt kan bruge politiet. Hvis først vi kæler for den anskuelse, som ministeren gør her, at i en sag som denne er vi ikke i stand til at gøre brug af politiets bistand, er det netop uhyre farligt, for så nærer man den anskuelse ude i befolkningen, at politiet ikke har den karakterstyrke, som det skal have, og som man må forlange af politiet. Derfor er dette i sig selv farligt. Det er, tror jeg, sådan, at selvom disse sigtelser vedrører politiet, ville det være uhyre let at finde folk, der var i stand til at undersøge sigtelserne, og jeg tror også, det vilde gå meget hurtigere. Kriminalpolitiet — eller lige meget hvilken afdeling — er i påtrængende sager vant til at arbejde meget hurtigt, og når man så havde haft de politirapporter, som man har normalt i alle andre sager, havde justitsministeren haft et grundlag. Han behøvede ikke at gå til offentligheden med dem, de var til eget brug for at få fastslået, om der er noget om disse rygter, og der var ingen,

der havde vendt sig mod den højtærede justitsminister, hvis disse politirapporter havde været optaget, og hvis han havde hævdet den anskuelse, at de gav ham anledning til at tro, at rygterne var sande. Men det, der er det farlige, er, at man officielt erklærer, at der antagelig intet er om snakken.

Der er kommet noget nyt ind i sagen nu, og det er, at den højtærede justitsminister nævner, at der også er rejst sigtelser mod politikere. Det blev ikke nævnt i ministeriets officielle meddelelse af 21. september i år. Også for disses vedkommende havde det efter min opfattelse været rigtigt at få politirapporter først, for hvis de pågældende politikere falder indenfor rammen af den parlamentariske kommissions arbejde, så er det selvfølgelig justitsministerens pligt at oversende sagerne til den parlamentariske kommission, for at man der kan få klarlagt, hvad det er, det drejer sig om.

Det, der er sket i denne sag, og det, der efter min opfattelse er det beklagelige, det er, at justitsministeren ved at anvende den her beskrevne fremgangsmåde har hævet disse sigtelser op i et højere plan; har givet dem en helt anden baggrund, end det efter min opfattelse var klogt og nødvendigt af regeringen at gøre. Jeg tror, man fra ministerens side overvurderer den mistænksomhedskampagne, som ofte omtales. Jeg tror, at det danske folk meget vel forstår, at det, der her fremføres, er ikke noget, man skal vende sig med mistænksomhed imod, og det, der for mig også er afgørende, er: hvordan vil ministeren slå rygterne ned på den måde? Alle vi, der har haft med landsforræderisager at gøre, ved, at alle landsforræderne har en ganske bestemt anskuelse, nemlig den, at de er uretfærdigt dømt, og at der er mange, der har vist meget større unational adfærd end de har og dog er gået fri. Denne anskuelse kan ministeren ikke slå ned med den fremgangsmåde, der her er anvendt.

Endelig tilsidst: ministeren gjorde med fuld ret gældende, at disse navne ikke skulle frem, at der var al anledning til at beskytte dem, men jeg er nu ikke rigtig klar over, hvordan ministeren vil være i stand til at rense de pågældende, hvis der sker det, at man i denne kommissionsdomstol fra disse folks, altså fangernes, side nævner navne, gentager navne. Hvad så? Så står man altså med nogle navne, og en række vidner siger, at det er dem, der har gjort dette eller hint. Imod sådanne sigtelser vil man antagelig kun have de pågældendes egen forklaring. Når man har